

Κυριακή 17 Μαΐου 2020.

Κυριακή τῆς Σαμαρείτιδος.

(Ἰω. 4, 5 – 42).

Μέσα στήν εὐλογημένη καί χαρούμενη περίοδο τοῦ Ἀναστάσιμου Πεντηκοσταρίου ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία μᾶς βάζει σήμερα νά παρακολουθήσουμε ἕνα διάλογο σωτηρίας μέ μηνύματα πολλά καί ὑψηλά, πού ἀγγίζουν τά οὐσιώδη θέματα τῆς ζωῆς καί τῆς πνευματικῆς μας προκοπῆς.

Ὁ διάλογος αὐτός διαμείβεται ἀνάμεσα στό Θεάνθρωπο Λυτρωτή μας καί σέ μία γυναίκα μέ προσωπικότητα δυνατή καί μέ διάθεση νά μάθει τήν ἀλήθεια καί νά τήν κάνει τρόπο ζωῆς.

Σέ μία ἐποχή πού ὁ διάλογος δέν εἶναι κάτι αὐτονόητο, ἄν καί εἶναι πάντοτε κάτι ζητούμενο, εἶναι χρήσιμο νά ἐξετάσουμε μέ

ποιόν τρόπο πλησίασε ο Κύριος τή Σαμαρείτιδα και πώς τήν κέρδισε.

Ο Χριστός, για να προσεγγίσει τή γυναίκα αυτή και να κερδίσει τήν εμπιστοσύνη της, χρησιμοποίησε τρία εργαλεία, τά όποια είναι απαραίτητα σε κάθε ανθρώπινη έπαφή και επικοινωνία. Αυτά είναι ή αγάπη, ή διάκριση και ή καθαρή αλήθεια.

Άπό αγάπη και φιλανθρωπία ο Ίησους εισέρχεται στή Σαμάρεια. Πορεύεται σε μία περιοχή κατ' έξοχήν έχθρική, για να φυτέψει εκεί τό σπόρο τής σωτηρίας και τής ελπίδας. Άπό αγάπη σκηνοθετεί πολύ προσεκτικά ολόκληρη τή συνάντησή Του με τή Σαμαρείτιδα, για να τήν έλευθερώσει από τό σκοτάδι τής άγνοιας και να τή φωτίσει με τό φως τής αληθινής παρουσίας Του. Συγκαταβαίνει χωρίς δισταγμό στήν ανθρώπινη αδυναμία, συνδιαλέγεται χωρίς αναστολές με μία γυναίκα χαλαρής ήθικης ποιότητας, σπάζει τά σύνορα τής έχθρας ανάμεσα στους

Σαμαρείτες καί τούς Ἰουδαίους, ταπεινώνεται ὡς ἀδύναμος καί διψασμένος ὁ Παντοδύναμος Δημιουργός τοῦ σύμπαντος κόσμου, γιά νά κερδίσει ἕναν ἄνθρωπο, μία ψυχή, μία γυναίκα. Κατέρχεται μέχρι τά κατώτερα σημεῖα τῆς ἀνθρώπινης ἀδυναμίας, γιά νά σώσει τό πλάσμα Του καί νά καταστήσει τήν πρῶην σκοτεινή Σαμαρείτιδα φωτεινή ἱεραπόστολο στήν ἴδια της τήν πατρίδα. Ἡ ἀγάπη Του μεταμορφώνει τήν αἰχμάλωτο τῆς ἁμαρτίας σέ διάκονο τῆς σωτηρίας. Ἡ ἀγάπη ἔχει τή δύναμη νά μεταμορφώνει καί νά ἐλευθερώνει. Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ κατάφερε νά ἐλευθερώσει καί νά μεταμορφώσει τήν πρῶην πολύανδρη καί ζωνή Σαμαρείτιδα σέ ἐνάρετη ἰσαπόστολο τῆς Ἐκκλησίας, στήν Ἁγία Φωτεινή.

Ἡ ἀγάπη, ὅμως, δέν εἶναι ἀρκετή γιά τό σωστό διάλογο. Χρειάζεται καί τό δεύτερο σημαντικό στοιχεῖο τῆς ἀνθρώπινης ἐπικοινωνίας καί αὐτό εἶναι ἡ διάκριση. Μέ

θαυμαστή διάκριση ὁ Ἰησοῦς διενεργεῖ τή συνομιλία. Σέ κάθε στιγμή λέγει μόνον αὐτό πού εἶναι τό σωστό. Σέ κάθε φάση τοῦ διαλόγου μέ τήν κατάλληλη φράση προσθέτει ἐκεῖνα τά εὔστοχα στοιχεῖα πού εἶναι ἔτοιμηνά ἀφομοιώσει ἡ συνομιλήτριά Του. Μέ σοφία καί σύνεση τήν ὁδηγεῖ εὔστροφα στά κατάλληλα συμπεράσματα. Ἡ βάση τῆς διακρίσεως εἶναι ἡ ἀγάπη καί ὁ σεβασμός γιά τό ἄλλο πρόσωπο. Ἡ διάκριση εἶναι ἡ προσπάθεια νά οικοδομηθεῖ ὁ ἄλλος, χωρίς νά πληγωθεῖ καί χωρίς νά παραβιαστεῖ ἡ ἐλευθερία τοῦ προσώπου του. Ἡ διάκριση πείθει, χωρίς νά πιέζει. Ἀνοίγει προοπτικές, χωρίς νά προσβάλλει. Ἡ διάκριση ὁδηγεῖ στήν ἀλήθεια, χωρίς νά τήν ἐπιβάλλει. Οἱ ἄνθρωποι δέν ἔχουν διάκριση, ἐπειδή ἔχουν πολύ ἐγωισμό. Προσπαθοῦν νά ἐπιβληθοῦν ὡς πρόσωπα καί νά ἐπιβάλλουν τίς ἀπόψεις τους, χωρίς νά ἐνδιαφέρονται γιά τά συναισθήματα καί τήν ἐσωτερική κατάσταση τοῦ συνομιλητῆ τους. Οἱ ἄνθρωποι πολλές φορές γινόμαστε

όδοστρωτήρες και ίσοπεδώνουμε τά πάντα μέ τήν παρουσία και τή συμπεριφορά μας. Ὁ ἀληθινός μαθητής τοῦ Χριστοῦ, πού θέλει νά μοιάσει στό Διδάσκαλό του, προσεγγίζει ὅλους τούς ἀνθρώπους μέ εὐγένεια και ἔχει τόν τρόπο νά οἰκοδομεῖ, χωρίς πιά πρίν νά ἔχει γκρεμίσει.

Τό τρίτο στοιχεῖο τῆς σωστῆς διαπροσωπικῆς ἐπικοινωνίας, πού μεταχειρίζεται ὁ Ἰησοῦς στό διάλογο μέ τή Σαμαρείτιδα, εἶναι ἡ παρουσίαση τῆς ἀλήθειας. Αὐτή ἡ ἀλήθεια δέν εἶναι μία θεωρία ἢ μία ἄποψη. Εἶναι αὐτό τοῦτο τό ἴδιο τό πρόσωπό Του. Ὁ Χριστός εἶναι ἡ μοναδική ἀλήθεια και ἡ ἀπόλυτη ζωή. Ὅταν καλούμαστε νά μιλήσουμε γιά ὀτιδήποτε, ἔχουμε καθῆκον νά παρουσιάσουμε τήν ἀλήθεια και μόνον αὐτήν. Ἡ ἀλήθεια, ὁμως, δέν βρίσκειται στίς γνώμες και στίς ἀπόψεις μας. Ἡ ἀλήθεια εἶναι στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ και, ἐάν παρουσιάσουμε μόνον Ἐκεῖνον, παρουσιάσαμε ὀλόκληρη τήν

ἀλήθεια. Αυτό ἔκανε ὁ Κύριος στό διάλογο μέ τή Σαμαρείτιδα. Μέσα ἀπό τή διάκριση καί μέ πολλή ἀγάπη τῆς παρουσίασε τόν ἑαυτό Του. Κάθε διάλογος καί κάθε μορφή ἀνθρώπινης ἐπικοινωνίας πού δέν καταλήγει στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ εἶναι χαμένος χρόνος. Ἐάν ἀπουσιάζει ὁ Ἰησοῦς ἀπό τίς διαπροσωπικές ἐπαφές, δέν ἔρχεται ἡ ἐνότητα καί ἡ συνεννόηση. Χωρίς Χριστό πρυτανεύει ὁ διχασμός καί ἡ σύγκρουση. Γι' αὐτό εἶναι ἀπαραίτητη ἡ γνώση τῆς ἀλήθειας, δηλαδή ἡ γνώση τοῦ Χριστοῦ. Ἡ γνώση αὐτή μετατρέπεται σέ τρόπο ζωῆς καί σέ συγκεκριμένη συμπεριφορά. Ἡ Σαμαρείτιδα αὐτό βίωσε καί αὐτό ἀπόλαυσε μέσα ἀπό τόν εὐλογημένο διάλογό της μέ τόν Κύριο.

Μακάρι μέ τόν τρόπο αὐτό νά διεξάγουμε ὅλους τούς διαλόγους στήν καθημερινότητά μας. Μέ διάκριση, μέ ἀγάπη καί μέ τήν κατάθεση καί βίωση τῆς ὄντως ἀλήθειας, δηλαδή τοῦ Χριστοῦ, νά ἐρχόμαστε σέ ἐπαφή μέ

τούς διπλανούς μας, για να χαιρόμαστε τούς
ωραίους καρπούς αὐτῶν τῶν διαλόγων, πού
εἶναι ἡ ἐσωτερική ἀνάπαυση, ἡ ὁμόνοια καί ἡ
παρηγοριά για τώρα καί για πάντοτε. Ἀμήν.